

ת"פ 30159/02/20 - מדינת ישראל נגד וופא דיאב (עציר),

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 30159-02-20 מדינת ישראל נ' דיאב (עציר)

לפני כבוד השופט דניאל פיש

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם

וופא דיאב (עציר),

גזר דין

1. הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסדר אודות העונש, בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי האמור בכתב האישום, ביום 4/2/2020 בשעה 03:30 לפנות בוקר, הגיע הנאשם בסמוך לביתם של המתלוננים, שנמצא מעל תחנת דלק בטמרה וחדר לתוך הבית. המתלוננת (ילידת 1949), שמעה רעשים ויצאה מחדרה כדי לבדוק מה מתרחש. היא הבחינה בנאשם יושב בפינת החדר וידיו מכסות את ראשו, היא צעקה לעברו "מה אתה עושה כאן" וקראה למתלונן, בעלה (יליד 1937). הבעל יצא מהחדר והבחין בנאשם שבאותו זמן אחז במתלוננת בצווארה וחסם את פיה על מנת להשתיקה. המתלונן ניסה לשחררה, אולם הנאשם דחף אותו והוא נפל על הרצפה.

3. הנאשם אמר למתלוננים שהוא רוצה כסף ושהוא נמצא בבריחה מהמשטרה ורוצה להגיע לסוריה. בסופו של עניין הוא איים עליהם שיש לו סכין ושהוא רוצה לרצוח אותם ואת אביו, מאחר שאביו מכר להם קרקע. הוא הפיל את המתלוננת על הרצפה והיא קמה ונתנה לו מכה בראשו.

בסופו של עניין הוא שדד ₪ 4,050 מבני הזוג.

4. הנאשם צירף הליך נוסף, בו הודה בת"פ 27464-02-20, שם הואשם בהתפרצות למקום מגורים לצורך ביצוע עבירה, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין והחזקת אגרופן או סכין שלא כדין בהתאם לסעיף 186(א) לחוק ואישום נוסף בגין איומים, לפי סעיף 192 לחוק ותקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק.

טיעוני המדינה לעניין העונש

5. המדינה הדגישה את הנסיבות החמורות שבאירוע השוד שכללו תקיפת זוג קשישים, כאשר המתלונן הוא כבן 83 והמתלוננת כבת 71.
6. הודגש בנוסף, שבצאתו מביתם הוא נעל את דלת מאחוריו, דבר שהקשה עליהם ופגע בחירותם.
7. נטען שהערכים החברתיים שנפגעו הינם, בין היתר, הזכות לרכוש וזכותו של אדם לביטחון בביתו והגנה על שלומם וכבודם של קשישים.
8. נטען שהתקיפה הייתה בעלת פוטנציאל מסוכנות גבוה ורק במזל נגרמו חבלות קלות.
9. נטען שהייתה היכרות מוקדמת בין הנאשם למתלוננים ואף זה מהווה תוספת לחומרה.
10. המדינה הודתה שאמנם נמחקה העבירה של כליאת שווא שהופיעה בכתב האישום המקורי, אך העובדות נותרו כפי שתוארו בכתב האישום המקורי.
11. המדינה הפנתה לשלושה מקרים: ת"פ 4355-12-19 **מדינת ישראל נ' מוחמד סובח** (15/7/2020), שם בגין עבירה של שוד בנסיבות מחמירות, כאשר הנאשם ואדם נוסף חדרו לביתה של המתלוננת ושדדו אותו תוך כדי הפעלת אלימות כלפיה, נקבע מתחם ענישה שבין 4 עד 7 שנות מאסר והוטלו על נאשם 5.5 שנות מאסר בפועל;
- ע"פ 5611/14 **מנסור אבו עווד נ' מדינת ישראל** (8/5/2016), שם בגין עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, קשירת קשר לפשע, ושוד בנסיבות מחמירות, נקבע מתחם ענישה של 6 עד 10 שנות מאסר ע"י הערכאה הדיונית, זאת כאשר המדינה ביקשה לקבוע מתחם של 6 עד 8 שנות מאסר ונגזרו 7 שנות מאסר בפועל. בערעור נקבע שכלל אין מקום לקבוע מתחם שחורג מזה שהמדינה ביקשה והעונש הועמד על 7 שנות מאסר במקום 8 שנות מאסר בפועל. באותו מקרה היה מדובר בשוד אלים ואכזרי שביצעו המערער וחברו בקשיש תוך ניצול אמון שנתן במערער;
- ע"פ 1205/16 **דוד צ'סטי נ' מדינת ישראל** (30/12/2015), שם אושרה תוצאה של ערכאה דיונית (ת"פ 38805-05-15) כאשר באותו מקרה הורשעו הנאשמים בניסיון שוד קשיש וקשירת קשר לביצוע פשע ונידונו ל-5 שנות מאסר.

12. המאשימה טענה למתחם ענישה הולם שבין 5 ל-8 שנים לכתב האישום העיקרי וביחס לתיק הנוסף שצורף, נטען כי מדובר בשני אירועים נפרדים שבוצעו כלפי קורבנות שונים, ללא מכנה משותף ביניהם. ביחס לאישום הראשון, נטען למתחם ענישה שבין שנה לשנתיים (עפ"ג 38317-02-14; רע"פ 4156/13). לעניין אירוע התקיפה והאיומים, נטען שמדובר באירוע ברף הגבוה של אירועים מסוג זה, עם יסוד עבירת אלמ"ב, כאשר הקורבן היא בת זוג של אביו של הנאשם והותקפה בביתו של אביו. נטען למתחם ענישה שנע בין 4 חודשים ל-18 חודשים (עפ"ג 36839-12-12) ובמקרה דנן נטען למתחם קרוב לרף הגבוה.

13. המדינה ביקשה שהעונשים יוטלו במצטבר והפנתה לעברו המכביד של הנאשם שלחובתו 10 הרשעות קודמות ומאסרים קודמים בתחומים מגוונים.

14. צוין שהנאשם ריצה כבר בעבר 4 שנות מאסר בגין אירוע אלימות, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, השתחרר ביולי 2018 וכבר הספיק להסתבך בשלושה אירועים נשוא כתבי האישום הנוכחיים. צוין שבתקופה זו מיוני 2018 ועד היום, הוא שהה גם בעונש מאסר נוסף, דבר המעיד על הקושי להרתיעו לפי הטענה.

15. המדינה טענה שפרקי הזמן הקצרים שחולפים בין מאסר למאסר צריך להיות שיקול מרכזי בגזירת העונש ברף העליון.

כמו כן ביקשה המדינה להטיל מאסר מותנה ופיצויים גבוהים לנפגעי העבירה בכל התיקים ולפעיל את המאסרים המותנים במצטבר.

16. נטען שאין כאן נסיבות מיוחדות המצדיקות חפיפה מלאה.

17. כמו כן במסגרת הראיות לעונש הוגשו שני תיקים למאסרים על תנאי - ת"פ 40219-05-14 בו ניתן גזר דין ביום 22.12.14 והוטל מאסר על תנאי למשך 18 חודשים ובנוסף ת"פ 66518-06-18 גזר דין ביום 24.6.19 שם הוטל מאסר על תנאי למשך 4 חודשים.

טיעוני הנאשם לעניין העונש:

18. נטען שהנאשם יליד 1983 וניכר כי החיים לא האירו לו פנים במובן זה שבשלב מוקדם של חייו, הוא התמכר לסמים ומרגע זה, לא הצליח להתעלות מעל החולשה וההתמכרות והתנהלותו היא פועל יוצא של השפעת הסם.

19. כתוצאה מההתמכרות לסמים ומצבו הנפשי, הוא לא בקשר עם משפחתו כיום ואינו נשוי. צוין שבתחילת הדרך הוריו תמכו בו, אך הרימו ידיים נוכח התנהלותו.

20. נטען שכיום הנאשם נמצא נקי מסם, בעת מעצרו.

21. ביחס לשוד, נטען שאין מדובר באירוע מתכונן, כאשר כתב האישום מתאר התפרצות שהתגלגלה למעשים נוספים. הנאשם לא פנה ליושבי הבית בתחילת ההתפרצות ואף ניסה להסתתר, אך העניינים התגלגלו מהרגע שהמתלוננים התעוררו ונוצר מגע בינם לבינו.

בכל מקרה נטען כי האירוע אינו מצביע על תכנון מוקדם לבצע שוד, אלא אירוע שהתדרדר.

22. הסנגור היה ער לכך כי הפסיקה מתייחסת למצב זה כדבר שצריך לקחת בחשבון כסכנה הטמונה בהתפרצות לבית מגורים והסביר שמפאת כך, הודה בעבירת השוד (ע"פ 1964/16 פאדי בושנאק נ' מ"י, מיום 25.5.17). הסנגור טען שהעדיף לא לגרום לכך שהמתלוננים המבוגרים יידרשו להעיד בבית המשפט בניסיון לשכנע שלא מדובר בשוד בנסיבות מחמירות, אלא שוד רגיל.

23. נטען שעל אף ההודאה יש להתחשב בנסיבות שהן יותר קרובות למצב של שוד ברף חומרה נמוך. לגבי המתחם, נטען, שנפסק ששוד לא מתכונן, ללא שימוש בנשק, אמור להביא לקביעת מתחם שבין 6 ל-24 חודשים (ע"פ 2849/13 מ"י נ' טייאצו טגבה, מיום 13.8.13).

24. כמו כן, הפנה הסנגור ל-ע"פ 5833/12 פלונית נ' מ"י, מיום 12.9.13. שם, בגין שוד בנסיבות מחמירות הוטל בערכאה הדיונית עונש של 15 חודשי מאסר בפועל על המערערים, כאשר באותו מקרה היה מדובר בשוד מתוכנן אשר בוצע באישון לילה, בחנות נוחות בתחנת דלק. בית המשפט העליון דחה את הערעורים על חומרת העונש שהוגשו על ידי המערערים בטענה של נסיבות אישיות מיוחדות (אחד מהמערערים עבר הליך של שינוי מין).

25. נטען שבחלק מהפסיקה שהוגשה על ידי המדינה נכלל רכיב של תכנון מוקדם שעל פי הטענה, לא התקיים במקרה דנן. כך גם נטען שהאלימות במקרים אחרים שנזכרו על ידי המדינה (עוואד) מאובחנים בכך שהיתה אלימות ברמה גבוהה יותר. ביחס למידת האשם של הנאשם, נטען שהוא אכן אחראי, בגלל הנתון של התלות בסמים וגם מפאת סיבה זו, ייתכן שהעבירה הסתבכה, מפריצה לשוד. כמו כן הפנה הסנגור לכך שתחילה ניסה הנאשם להסתתר מפני המתלוננת ורק שלא הצליח, עבר לשלב הבא, היותר אלים של מעשיו. צוין כי הכסף הוחזר, כאשר זה נתפס עליו זמן קצר לאחר האירוע (סכום של 4,050 ₪).

26. באשר לכתב האישום הנוסף, נטען שבאישום הראשון מדובר בעבירת התפרצות שנובעת מהתמכרות של הנאשם ולא בוצעה על רקע סמים, אלא מכך שחיפש דבר מה לאכול. נטען שמתחם הענישה בעבירות של התפרצות נע בין מאסר על תנאי לבין 16 חודשי מאסר ולחילופין, בין מספר בודד של חודשים שירוצו בעבודות שירות ועד ל- 15 חודשי מאסר (עפ"ג 19154-01-15 מ"י נ' טוויל, מיום 11.3.15, שם נקבע מתחם שבין 6-12 חודשים בגין עבירת התפרצות).
27. לענין עבירות האלימות- נטען שלא מדובר בעבירת אלימות במשפחה וכי אין לקבל את ניסיון המדינה לדמות את המצב לעבירה מעין זו. נטען שמתחם הענישה ההולם נע בין הימנעות מהרשעה ועד למספר חודשים לריצוי בעבודות שירות.
28. הסנגור ביקש שיובאו בחשבון נסיבות חיו הקשות של הנאשם ששהה מאחורי סורג ובריח כבר תקופות משמעותיות, אך נטען שעדיין מדובר באדם צעיר יחסית ונטען שאין להזניח את אפשרות שיקומו בעתיד. הוזכר שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה וזה חסך זמן שיפוטי יקר וגם את עדות המתלוננים.
29. הסנגור התייחס לענין נעילת הדלת וטען שבהעדר עבירה של כליאת שווא, אין בפעולה הזו כדי להקל או להחמיר במעשי הנאשם.
- לענין המאסרים המותנים- ביקש הסנגור כי הם ירוצו בחופף למאסר שיושת עליו בגין ההליך. נטען שהמאסר המותנה של 18 חודשים ניתן בשנת 2014 וכי חלף זמן רב מאז. נטען עוד שמדובר בעונש מותנה קיצוני. כמו כן הצביע הסנגור על כך כי בתקופת הקורונה ישנם קשיים מיוחדים בשהייה במאסר.
30. הוזכר שהנאשם הודה ולקח אחריות. הסנגור ביקש להשית על הנאשם עונשים ברף התחתון של המתחמים ועונשים מתונים נוספים.

עמדת הנאשם:

31. הנאשם בדבריו אמר שהיו לו חיים קשים בגלל הסמים, הביע צער על מעשיו וטען שהוא כעת נקי.

דין:

32. הנאשם שוהה במעצר מאז 4.2.20. הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו היו ההגנה על הגוף ובטחון האדם בביתו והגנה על הקניין. לאור הנסיבות ובייחוד גילם של המתלוננים, הפגיעה בערכים אלה היתה יחסית חמורה. לעומת זאת, תיאור העבירה כפי שעולה מכתב האישום המתוקן אינו מצביע על תכנון מוקדם ממשי. עם זאת, הנאשם נושא באחריות בלעדית לביצוע העבירה והיה צריך לדעת את הפסול

בה ולהימנע ממנה. לקולא, יצוין כי לא נגרמו למתלוננים פגיעות פיזיות משמעותיות. עוד יצוין כי הכספים שנשדדו הוחזרו למתלוננים כאשר הנאשם נתפס בעוד שהכסף עליו.

33. בהתחשב במדיניות הענישה העולה מהפסיקה שהובאה, מתחם הענישה ההולם נמצא בין 3.5-6 שנות מאסר.

34. האירועים בתיק שצורף מהווים שני אירועים נפרדים. לא נראה כי העבירות בכל אחד משני האירועים כללו תכנון מוקדם מהותי ואולם הנאשם נושא באחריות בלעדית בגינם והיה צריך להימנע מהם. ביחס לאירוע הראשון מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי ועד ל- 18 חודשי מאסר ובגין האירוע השני בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל של עד ל-6 חודשים.

35. לנאשם עבר פלילי קודם והעבירות בוצעו זמן לא ארוך לאחר שחרורו ב-2018. לקולא יש לציין את תיקון כתב האישום המרכזי והורדת עבירה אחת ואת הודאתו של הנאשם אשר מבטאת קבלת אחריות בכל התיקים.

המקרה מתאים להטלת עונש אחד בגין כל העבירות.

36. הנני מטיל עונשים כדלקמן:

- מאסר בפועל לתקופה של 4 שנים שתנוכה ממנה תקופת המעצר מיום 4.2.20.
- מאסר על תנאי ל- 12 חודשים משך 3 שנים ממועד שחרורו אשר יופעל במידה והנאשם מבצע עבירות אלימות או עבירת רכוש מוסג פשע.
- מאסר על תנאי ל-6 חודשים משך 3 שנים ממועד שחרורו שיופעל במידה ויעבור כל אחת מהעבירות בהן הורשע בכתב האישום הנוסף.
- המאסרים על תנאי בכל אחד מהתיקים שלהלן - ת"פ 40219-05-14 בו ניתן גזר דין ביום 22.12.14 והוטל מאסר על תנאי למשך 18 חודשים ובנוסף ת"פ 66518-06-18 גזר דין ביום 24.6.19 שם הוטל מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, יופעלו מחציתם במצטבר ומחציתם בחופף.

זכות ערעור תוך 45 יום הודעה לנאשם.

ניתן היום, כ"ד אלול תש"פ, 13 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.